

Нашето бебе

Хайде, мила мамо, бързай! Плàче, ритка, гърло дере,
 Много плаче нашто бебе. Цъло се е то развило.
 То капризно е станало, Хайде, мамо, накърми го!
 Другъ не чака, освѣнъ тебе. Огладнѣло е то мило.

Нахрани го, та да гуцка,
 Да играе и се смѣе.
 То тогасъ е привѣтливо
 И най-слàдко на насъ пѣе.

гр. Враца, 1918 г.

Христо Николчовъ.

Ст. Братовановъ.

ЛОШИ ДРУГАРИ

Круши зрѣли
 И зелени
 Митко самъ остави

У панера
 Съ друга лоша,
 Що при тѣхъ прибави.

Но слѣдъ два дни —
 Що за чудо! —
 Зрѣли и зелени:

Всички круши
 Бѣжа вече
 Лоши, развалени! —

Сжщо става
 И съ дѣцата
 Както съ тѣзи круши: —

Всѣми трѣбва
 Да се пази —
 Съ лоши да не дружи!

Здѣвка се чете!